FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 22. oktober 1992 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Det af Tribunal d'instance du septième arrondissement de Paris forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter [1], subsidiært af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse eller fritagelse for import- eller eksportafgifter [2].

2. Idet jeg henviser til retsmøderapporten vedrørende sagens nærmere omstændigheder, skal jeg her kort gengive de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

Selskabet Hewlett Packard France (herefter benævnt »HP-France«) indførte i løbet af de tre år fra 1986 til 1988 tastaturer til databehandlingsmaskiner hidrørende fra Singapore. På grundlag af en »bindende« oplysning, der var givet Hewlett Packard's tyske datterselskab af Oberfinanzdirektion München, angav HP-France de pågældende tastaturer til overgang til fri omsætning under pos. 84.55 C i tariffen, der angår »reservedele« til databehandlingsmaskiner. Da de varer, der var henført under nævnte position, midlertidigt var fritaget for told [3], var HP-France fritaget for at skulle betale told af dem.

Efter en senere kontrol meddelte de franske toldmyndigheder HP-France, at de pågældende tastaturer skulle have været henført under pos. 84.53 B, nemlig »enheder« til databehandlingsmaskiner, og at man følgelig ville foretage efteropkrævning af de afgifter, der skulle have været betalt i 1986 [4].

Under påberåbelse af de gældende fællesskabsregler har HP-France anmodet de franske myndigheder om at frafalde ethvert krav samt om at forelægge Kommissionen sagen

* Originalsprog: italiensk.

1 — EFT L 197, s. 1.

2 — EFT L 175, s. 1.

3 — Se bilag II til Rådets forordning (EØF) nr. 3599/85 af 17.12.1985 om almindelige toldpræferencer for året 1986 for visse industrivarer med oprindelse i udviklingslande (EFT L 352, s. 1).

4 — Det skal her anføres, at også varer under pos. 84.53 B på daværende tidspunkt midlertidigt var fritaget for told, men inden for et (årligt) toldkontingent. Dette blev nået i 1986, hvilket medførte genindførelse af opkrævningen af told (se Kommissionens forordning nr. 1236/87 af 4.5.1987, EFT L 117, s. 5) for så vidt angik transaktioner, der blev gennemført i løbet af dette år efter overskridelsen af toldkontingentet. Det er netop af denne grund, at den efteropkrævningsprocedure, som er indledt af de franske toldmyndigheder, kun angår indførslen i 1986.

med henblik på, at der i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 træffes afgørelse om frafald af kravet. Da de franske myndigheder ikke har svaret, har HP-France anlagt sag ved Tribunal d'instance du septième arrondissement de Paris med påstand om annullation af den stiltiende afgørelse om afvisning af selskabets krav om frafald af efteropkrævning af de pågældende toldbeløb.

3. Den nationale ret har forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål til afgørelse, idet den spørger, om de af sagsøgeren i hovedsagen påberåbte omstændigheder, nemlig at der fandtes en bindende oplysning fra Oberfinanzdirektorat München, hvorefter de pågældende varer skulle henføres under pos. 84.55 C, og at de franske toldmyndigheder ikke havde rejst nogen indsigelse vedrørende denne tarifering (selv om den pågældende position udtrykkeligt var angivet i hver enkelt indførselsangivelse tillige med varernes korrekte handelsnavn), gør det muligt for sagsøgeren at opnå frafald af efteropkrævning af de omtvistede toldbeløb i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 eller subsidiært fritagelse for afgifter i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

Jeg erindrer først og fremmest om, at Domstolen ikke under en sag i henhold til EØF-traktatens artikel 177 er kompetent til at tage stilling til hovedsagens faktiske omstændigheder, men skal give den nationale ret de vejledende oplysninger vedrørende fortolkningen, der er nødvendige, for at denne kan afgøre tvisten [5]. Når Domstolen står over for spørgsmål, der ligger uden for dens kompetenceområde i medfør af artikel 177, bør den med andre ord af samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale retsinstans, herunder navnlig forelæggelsesafgørelsens præmisser, udlede, hvilke fællesskabsretlige fortolkningsspørgsmål der foreligger til bedømmelse [6].

I den foreliggende sag bør det forelagte spørgsmål fortolkes således, at den nationale ret ønsker afgjort, om betingelserne i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 eller subsidiært artikel 13 i forordning nr. 1430/79 er opfyldt, når et selskab med henblik på tarifering har bygget på en urigtig (bindende) oplysning givet til et søsterselskab af de kompetente toldmyndigheder i en anden medlemsstat, og/eller for så vidt de toldmyndigheder, der er kompetente til at foretage efteropkrævning, ikke har rejst indsigelse mod denne tarifering.

4. Når dette er sagt, skal jeg indledningsvis påpege, at artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 fastsætter tre kumulative betingelser for en afgørelse om, at de kompetente myndigheder ikke skal foretage efteropkrævning af skyldige afgiftsbeløb. Det kræves således, at disse »ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, såfremt sidstnævnte i forbindelse med

5 — Se dom af 22.5.1990, sag C-322/88, Alimenta, Sml. I, s. 2077, præmis 9.

6 — Dom af 20.3.1986, sag 35/85, Tissier, Sml. s. 1207, præmis 9.

toldangivelsen har handlet i god tro«. Jeg skal endvidere påpege, at denne artikel på grundlag af Domstolens faste praksis »skal fortolkes således, at den indebærer, at afgiftsskyldner har krav på, at der ikke sker efteropkrævning« [7].

Den første betingelse ifølge den netop omtalte regel består således i, at afgifterne ikke er blevet opkrævet som følge af en fejl begået af de kompetente myndigheder selv. I denne forbindelse skal det således afgøres, om man som »en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået«, kan betragte, a) en fejl, der ikke kan tilregnes de toldmyndigheder, som er kompetente til at foretage opkrævningen, men toldmyndighederne i en anden medlemsstat, der har afgivet den urigtige (bindende) oplysning til det pågældende selskabs søsterselskab, b) at de myndigheder, som er kompetente til at foretage efteropkrævningen, ikke har rejst nogen indsigelse vedrørende tariferingen af tastaturerne, selv om en sammenholdelse af den angivne position og de pågældende varers udtrykkeligt angivne handelsnavn ville have gjort det muligt at konstatere uoverensstemmelsen.

5. For så vidt angår a) bemærker jeg først og fremmest, at man, hvis man henholder sig til selve ordlyden af artikel 5, stk. 2, må komme til det resultat, at alene en fejl begået af de myndigheder selv, der er kompetente til at foretage opkrævningen, er af betydning. Domstolen er imidlertid i sin dom i sagen Mecanarte-Metalurgica de Lagoa [8] gået videre end til en så snæver fortolkning og har antaget, at man som kompetent myndighed i den pågældende artikels forstand »må betragte enhver myndighed, der i embeds medfør meddeler oplysninger af betydning for spørgsmålet om efteropkrævning af told, og som dermed kan give anledning til en berettiget forventning hos afgiftsskyldner«, og fastslået, at »dette bl.a. er tilfældet med hensyn til eksportmedlemsstatens toldvæsen, som handler i forbindelse med toldangivelsen«.

Domstolen har således antaget, at ligeledes en fejl begået af andre toldmyndigheder end dem, der er kompetente til at foretage opkrævningen, kan tages i betragtning. Ganske vist skal en sådan fejl, således som det fremgår af den anførte dom, tages i betragtning med henblik på opkrævningen af afgifter og således kunne give anledning til en berettiget forventning hos den pågældende erhvervsdrivende, men Kommissionen har gjort gældende, at denne betingelse ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde, fordi den pågældende oplysning ikke er blevet givet til HP-France, men til dets tyske søsterselskab, der således var det eneste, som kunne støtte på ret på den.

Det er helt klart, at alene det tyske datterselskab af Hewlett Packard kan støtte ret på den »bindende« oplysning som sådan, idet dette selskab er det eneste, der kan påberåbe sig bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1697/79, hvorefter efteropkrævning ikke kan finde sted, såfremt beløbet er beregnet på grundlag af bindende oplysninger fra de kompetente myndigheder selv. I det foreliggende tilfælde er der derimod tale om at afgøre, om en sådan oplysning kan påberåbes med henblik på anvendelse af artikel 5, stk. 2, i samme forordning af andre erhvervsdrivende end den, som har modtaget oplysningen.

7 — Se senest dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte-Metalurgica de Lagoa, Sml. I, s. 3277, præmis 12.

8 — Ovennævnte dom af 27.6.1991, præmis 22.

Før jeg besvarer dette spørgsmål, finder jeg det hensigtsmæssigt at henvise til Rådets forordning (EØF) nr. 1715/90 af 20. juni 1990 om oplysninger fra medlemsstaternes toldmyndigheder vedrørende tarifering af varer i toldnomenklaturen [9], hvorved der er sket harmonisering på området. Det hedder særligt heri, at Kommissionen efter behov vedtager gennemførelsesbestemmelser til forordningen. I den forbindelse finder jeg, at når Kommissionen har fastsat en sådan gennemførelsesforordning, kan man ikke med rimelighed benægte, at en fejl begået af toldmyndighederne i en medlemsstat i forhold til erhvervsdrivende, der er etableret i andre medlemsstater, og som således kan påberåbe sig den — såfremt de øvrige betingelser i artikel 5, stk. 2, er opfyldt — har betydning for spørgsmålet om efteropkrævning af afgifter hos disse erhvervsdrivende.

Når dette er sagt, kan man kun komme til det resultat, at de regler, der var gældende på det tidspunkt, hvor begivenhederne fandt sted, ikke gør det muligt at betragte en fejl, der er begået af de kompetente tyske toldmyndigheder som en »fejl«, der er begået af de kompetente myndigheder selv i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.

9 — EFT L 160, s. 1.

6. Det skal herefter undersøges, om det kan anses for en fejl begået af de kompetente myndigheder, at sidstnævnte ikke har rejst nogen indsigelse vedrørende den tarifering, der er foretaget af den pågældende erhvervsdrivende i forbindelse med de relevante varer. Selv om det fremgår af dommen i Foto Frost-sagen [10], at man, når afgifterne er blevet beregnet på grundlag af oplysninger i angivelsen, der ikke er blevet kontrolleret, kan foretage yderligere kontrol af denne angivelse og berigtige afgiftsbeløbet, gælder det lige så vel, at hvis den efterfølgende kontrol ikke har kunnet frembringe nye faktiske omstændigheder i forhold til dem, der er indeholdt i angivelsen, må den manglende opkrævning af afgifterne principielt tilskrives en fejl, der er begået af toldmyndighederne. Med andre ord er det tilstrækkeligt til, at man kan anse en fejl begået af de kompetente myndigheder for en fejl, der har betydning for undladelsen af efteropkrævningen, at disse myndigheder trods omfanget og antallet af de indførsler, der er foretaget af den pågældende erhvervsdrivende, ikke på grundlag af oplysningerne i toldangivelsen har bestridt den tarifering, som er benyttet af den erhvervsdrivende.

Det bekræftes, i det mindste indirekte, i artikel 2 i direktiv 82/57/EØF [11], der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, og på grundlag af hvilken den erhvervsdrivende skal betegne varerne »tilstrækkelig klart til, at toldmyndighederne *umiddelbart og utve-*

10 — Dom af 22.10.1987, sag 314/85, Sml. s. 4199, præmis 24, og af 23.5.1984, sag 378/87, Top Hit Holzvertrieb, Sml. s. 1359, præmis 19.

11 — Kommissionens direktiv af 17.12.1981 om fastsættelse af visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 79/695/EØF om fremgangsmåderne ved varers overgang til fri omsætning.

tydigt kan fastslå, at de henhører under den angivne position eller underposition i tariffen« [12]. Da det imidlertid er ubestridt, at ordet »tastaturer« i samtlige de toldangivelser, der blev indgivet af HP-France, udtrykkeligt står anført ud for den angivne position i toldtariffen, og at de pågældende indførsler fandt sted over en forholdsvis lang periode, uden at toldmyndighederne rejste den mindste indvending med hensyn til den angivne tarifering, skyldes den manglende opkrævning af afgifterne, som i øvrigt alligevel ikke skulle betales på det relevante tidspunkt, givet en fejl begået af myndighederne selv.

7. Herefter kommer jeg til den anden betingelse efter artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, hvorefter der skal være tale om en fejl, som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget. I denne forbindelse erindrer jeg først om, at det på grundlag af Domstolens faste praksis tilkommer den nationale ret at afgøre, om denne betingelse er opfyldt under hensyntagen til fejlens beskaffenhed, den pågældende erhvervsdrivendes erfaring og den agtpågivenhed, han har udvist [13]. Domstolen har dog anvist de nationale retter visse kriterier, der skal benyttes ved bedømmelsen af dette spørgsmål.

For så vidt angår fejlens beskaffenhed har Domstolen nemlig bemærket, at det skal undersøges, om de pågældende regler er tilstrækkeligt enkle eller omvendt indviklede. I en sag som den foreliggende kan man kun bemærke, at selve dette, at det på grund af meningsforskellene mellem medlemsstaterne indbyrdes for så vidt angår tariferingen af »tastaturer«, og følgelig for at sikre en ensartet anvendelse af den kombinerede nomenklatur viste sig nødvendigt at fastsætte en ad hoc-forordning [14], hvorved der endelig skete »bindende fastsættelse« af den position, de pågældende varer skulle henføres under, er et væsentligt indicium for dels, at det problem, som skulle løses, var indviklet [15], og dels, at der ikke var tale om forsømmelse udvist af den pågældende erhvervsdrivende [16].

For så vidt dernæst angår den pågældende erhvervsdrivendes erfaring, har Domstolen fastslået, at det må afgøres, om den pågældende driver virksomhed erhvervsmæssigt, og »især om den pågældende tidligere havde foretaget sådanne forretninger og herved fået tolden beregnet rigtigt« [17]. Det er jo rigtigt, at HP-France er en erfaren erhvervsdrivende, så meget mere som selskabet, som anført af Kommissionen, har ret til at foretage forenklet toldbehandling, men som det fremgår af sagen, havde selskabet, lige indtil de franske myndigheder bestred tariferingen, stedse indført de pågældende varer under det samme tarifnummer, nemlig pos. 84.55 C.

8. Jeg går endelig over til den tredje betingelse, hvorefter den erhvervsdrivende skal have handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter. Som det fremgår af Domstolens praksis på dette område [18], skal klarereren meddele toldmyn-

12 — Min fremhævelse.

13 — Se senest dom af 16.7.1992, sag C-187/91, Belovo, Sml. I, s. 4737, præmis 17.

14 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 1288/91 af 14.5.1991 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT L 122, s. 11).

15 — Dom af 26.6.1990, sag C-64/89, Deutsche Fernsprecher, Sml. I, s. 2535, præmis 20.

16 — Ovennævnte dom af 16.7.1992, Belovo, præmis 18.

17 — Ovennævnte dom af 26.6.1990, Deutsche Fernsprecher, præmis 21, samt ovennævnte dom af 16.7.1992, Belovo, præmis 19.

18 — Ovennævnte dom af 23.5.1989, Top Hit Holzvertrieb, præmis 22-26.

dighederne alle oplysninger, der er nødvendige ifølge fællesskabsreglerne og de nationale regler, som i givet fald transformerer disse. Med henblik herpå kan man, som fastslået af Domstolen [19], ikke kræve andet end de oplysninger, som klarereren med rimelighed kunne have kendskab til og indhente, således at det er tilstrækkeligt, at disse oplysninger, selv om de er unøjagtige, er afgivet i god tro.

HP-France har rigtigt angivet betegnelsen på de pågældende varer, men ikke den rigtige tarifering, for så vidt som selskabet har støttet sig på en bindende oplysning, der var givet af de kompetente tyske myndigheder til et søsterselskab. I øvrigt var tariferingen angivet klart og udtrykkeligt ud for betegnelsen af de pågældende varer, således at toldmyndighederne let straks og utvetydigt kunne — og burde — have konstateret den manglende overensstemmelse med den foretagne tarifering.

Hvad herefter nærmere angår kravet om god tro, skønner jeg ikke, at man med rimelighed kan drage denne i tvivl i et tilfælde, hvor den erhvervsdrivende som i det foreliggende tilfælde ikke skulle have betalt nogen afgift på begivenhedstidspunktet, selv om han havde henført de pågældende varer under den position, som senere viste sig at være rigtig. Jeg finder ikke at kunne dele Kommissionens opfattelse, hvorefter HP-France for at opfylde den pågældende betingelse under alle omstændigheder burde have indhentet en »tariferingsoplysning« hos de franske myndigheder. Der er nemlig næppe grund til at erindre om, at de pågældende regler ikke pålægger de erhvervsdrivende at indhente tariferingsoplysning; der er tværtimod tale om en procedure, som den erhvervsdrivende kan (og skal) benytte, når han er i tvivl om tariferingen af en vare.

9. De konklusioner, jeg er nået frem til, gør det overflødigt at tage stilling til spørgsmålet, om betingelserne ifølge artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 om fritagelse for afgifter er opfyldt i et tilfælde som det foreliggende. Jeg finder det dog hensigtsmæssigt at tage stilling hertil for fuldstændighedens og det tilfældes skyld, at Domstolen ikke accepterer den foreslåede løsning. Og jeg vil her indledningsvis understrege, at en ansøgning om fritagelse for afgifter, der er bogført, men ikke indbetalt, i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79 efter min opfattelse meget vel kan indgives på samme tid som et krav om undladelse af efteropkrævning i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79. De to forordninger, jeg lige har nævnt, er ikke alternative, men dækker derimod forskellige forhold. Intet er derfor til hinder for, at en erhvervsdrivende ved en ansøgning, der indgives samme dag, søger oplyst, om der er mulighed for fritagelse for afgifter (som måske kan blive genstand for efteropkrævning), dersom efteropkrævning ikke frafaldes.

Ifølge artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 er der mulighed for at godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter under visse særlige forhold, »dersom der

19 — Ovennævnte dom af 27.6.1991, Mecanarte-Metalurgica de Lagoa, præmis 29.

ikke foreligger forsømmeligheder eller urigtigheder fra importørens side«. Den franske regering hævder, at denne sag end ikke falder ind under anvendelsesområdet for forordning nr. 1430/79, for så vidt som sidstnævnte gælder tilfælde, hvor myndighederne bevilger godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter, når disse er blevet pålagt uberettiget eller fejlberegnet, mens afgifterne i det foreliggende tilfælde burde have været opkrævet, men ikke er blevet det. Sandheden er, at forordning nr. 1430/79 ikke alene vedrører sager, hvori der ikke findes nogen toldskyld, eller de indbetalte afgifter overstiger det i lovgivningen anførte beløb. Det skal yderligere særlig fremhæves, at artikel 13 omhandler en lang række forhold, hvorunder efteropkrævning af afgifter har vist sig uberettiget eller dog urimelig.

10. Jeg bemærker herved først, at den foreliggende sag ikke falder ind under de særlige »typiske« forhold, der er opregnet i artikel 4 i Kommissionens forordning nr. 3799/86 af 12. december 1986 [20], som giver mulighed for tilbagebetaling af eller fritagelse for importafgifter i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79. Forholdet er vel dernæst tillige det, at der tales om, at et skøn, som udøves fra tilfælde til tilfælde, kan udøves i andre mulige tilfælde; men efter min opfattelse synes den almindelige logik inden for systemet at udelukke, at man kan påberåbe sig artikel 13 for at undgå afgørelser om efteropkrævning af afgifter, der skyldes ifølge lovgivningen, men ikke er blevet opkrævet, undtagen — netop — i tilfælde, hvor sådanne afgifter senere opfylder betingelserne for godtgørelse, dersom de var blevet betalt til forfaldstiden. Det står imidlertid fast, at hvis HP-France havde tariferet tastaturerne under den position, som senere viste sig at være den rigtige, skulle selskabet ikke have betalt nogen afgift, eftersom varerne var undergivet præferencebehandling inden for et tildelt toldkontingent.

I virkeligheden var det pågældende toldkontingent blevet overskredet i løbet af 1987, således som det let kan udledes af, at den kommissionsforordning, hvorved opkrævningen af afgifterne blev genoptaget, blev vedtaget den 4. maj 1987, hvilket indebærer, at opkrævningen (eller snarere efteropkrævningen) af afgifterne alene vedrørte og stadig kun vedrører den indførsel, der skete i løbet af 1986, men for hvis vedkommende man først gav regler den 4. maj 1987. Og det er netop tilfældet for HP-France's vedkommende.

Et sådant forhold kan imidlertid ikke betragtes som »særligt«, medmindre man drager hele systemets gyldighed i tvivl, for så vidt som denne udtrykkeligt er forudsat i artikel 13 i Rådets ovennævnte forordning nr. 3599/85, hvorefter det netop tillades Kommissionen — selv efter udløbet af den

20 — EFT L 352, s. 19.

pågældende periode — at træffe foranstaltninger til tilendebringelse af afskrivningen på de kvoter, der var tilkendt præferencebehandling; en mulighed, som Kommissionen benyttede sig af med henblik på vedtagelsen af ovennævnte forordning nr. 1236/87.

Alt i alt er dette, at den pågældende erhvervsdrivende ikke skulle have betalt nogen afgift, dersom han på det relevante tidspunkt havde henført de pågældende varer under den position, som senere viste sig rigtig, ikke egnet til at skabe et særligt forhold i medfør af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Overskridelsen af toldkontingentet og genindførelsen af afgifterne er nemlig en normal risiko, der må løbes af de erhvervsdrivende, herunder dem, der ikke har haft gavn af præferenceordningen som følge af en fejl, der først opdages, efter at kontingentet er opbrugt.

11. Herefter skal det endnu i denne sag kun afgøres, om den omstændighed, at den pågældende erhvervsdrivende har stolet på en bindende oplysning, der er givet af toldmyndighederne i et andet land, kan være et særligt forhold.

Jeg skal i den henseende, som Kommissionen har erkendt i sine skriftlige indlæg, begrænse mig til at fremhæve, at en fejl, der er begået af en sådan myndighed, meget vel kan betragtes som et »særligt forhold«, navnlig når man tager hensyn til situationen betragtet under ét, dvs. at der er tale om en »bindende« oplysning afgivet til et søsterselskab, der tilhører samme koncern som den pågældende erhvervsdrivende, samt endelig, at denne erhvervsdrivende oprindeligt indførte de i sagen omhandlede varer fra den medlemsstat, hvis toldmyndigheder havde givet den bindende oplysning.

Hvad dernæst angår opfyldelsen af de øvrige betingelser ifølge artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/71, dvs. at der ikke må være tale om urigtigheder eller åbenlys forsømmelse fra den berettigedes side, skal jeg blot henvise til det ovenfor anførte vedrørende artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.

12. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger foreslår jeg således Domstolen at besvare de af Tribunal d'instance for 7. arrondissement i Paris stillede spørgsmål som følger:

»1) Artikel 5, stk. 2, første afsnit, i Rådets forordning nr. 1697/79 skal fortolkes således, at en urigtig bindende tariferingsoplysning, der er givet til en anden erhvervsdrivende end debitor af toldmyndighederne i en anden medlemsstat, der ikke er kompetente til at foretage efteropkrævning, ikke kan anses for en fejl begået af de kompetente myndigheder. Der er derimod tale om en fejl begået af de myndigheder, der er kompetente til at foretage efteropkrævningen i medfør af denne bestemmelse, når myndighederne trods antallet og omfanget af debitors indførsler ikke har anfægtet tariferingen af de pågældende varer, selv om en sammenligning mellem den angivne toldposition og den udtrykkelige varebetegnelse kunne have medført en rigtig tarifering.

2) Artikel 5, stk. 2, første afsnit, i Rådets forordning nr. 1697/79 skal fortolkes således, at det tilkommer den nationale ret at afgøre, om fejlen med rimelighed kunne have været opdaget af debitor, under hensyn til fejlens beskaffenhed, den pågældende erhvervsdrivendes erfaring og den agtpågivenhed, han har udvist. Debitor skal til toldmyndighederne have givet alle de fornødne oplysninger ifølge fællesskabsreglerne vedrørende toldangivelser og de nationale regler, hvorved de i givet fald er blevet gennemført eller suppleret i national ret, og det er i denne henseende tilstrækkeligt, at disse oplysninger, selv om de er urigtige, er blevet givet i god tro.«

Subsidiært foreslår jeg Domstolen følgende svar:

»De i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 omhandlede betingelser er opfyldt, når den pågældende erhvervsdrivende har henholdt sig til en bindende oplysning afgivet af toldmyndigheder, der er kompetente i forhold til et andet selskab inden for samme koncern, medmindre der er handlet urigtigt og åbenbart forsømmeligt.«